

D.Tóth Kriszta - Kilenc ujj, fél tüd?, két szoba, négy kerék

2013 november 30. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Minden interjút elolvastam vele. Meghallgattam a rádiós beszélgetéseket, megnéztem a tévériportokat. A könyvét is kiolvastam még „premier” el?tt, az els? bet?t?! az utolsóig.

Adventi napló 3.

Kifaggattam az öcsémet, aki néhány éve készített vele interjút a Házon kívül című sorozatnak. Kollégákat, akik már találkoztak vele, rajongókat, akik még nem. Mindenki ugyanazt mondta: ez a huszonöt éves, a genetikai izomsorvadás által kerekesszékre szegezett, szerény körülmények között élő, akit sokkal alaposabban ver a sors, mint a legtöbb magyar embert, nevet a világra. Akkor is, ha a világ cseszik visszanevetni rá.

Cinikus voltam én is, mint a legtöbb honfitársam. Cinikus, hitetlen és nagyon kíváncsi arra a lányra, akit mindenki Mosolykának hív, pedig van neki „rendes” neve is. Az emberre, aki székében ülve... izé... mindenkit levesz a lábáról. A nőre, aki a könyvében zavarbaejtően tágra nyitja az ajtót saját magán, és szinte az orrom alá dörgöli, hogy tessék, ez vagyok én, ez itt a nyersen lüktető szívem, amit pont úgy törtek össze a férfiak, mint a tiédet. Ez a lelkem, telis-tele karcos csapásokkal, küzdelemmel és háborúkkal, amiket a világgal vívok. Pont, mint te is. Ez itt a húsom és a vérem, ami ugyanúgy vágyik a szeretetre és érez vágyat, mint a te húsod és véred. Ez az agyam, tele gondolattal, ötlettel, komplexussal, kétséggel és szorongással, épp, mint a te agyad. Ez pedig a sorsom, ami brutálisan más, mint a tiéd.

Kilenc ujj, fél tüd?, két szoba, négy kerék.

Eljutottam a könyvében az utolsó pontig, becsuktam, és belenéztem a fotón mosolygó (naná) türkiz ruhás lány szemébe. Hát szia Fanny. Tizenhárom évvel vagy fiatalabb nálam. Nagyon hasonlítunk, és mégis mennyire különbözünk mi ketten. Értem, amit mondani akarsz nekünk. Becsüllek, amiért kimondod a kimondhatatlant is, ha kell, százszor. Felnézek rád a bátorságodért, az erődért, az akaratért, amely ki tudja, hányszor rántott már föl a padlóról. A humorodért, amelyet a legkeservesebb pillanatokban is megőriztél. Az önironiáért, amit minden embernek receptre írnék föl, a saját érdekében. És a találékonyágért, amiért képes voltál magadat kifelé is felépíteni, létrehozni egy eladható márkát, amelynek tartalma van, nem is akármilyen. Ez itt most a te csúcson. Bravó. Megcsináltad. És megérdemelted. Alig vártam, hogy személyesen is találkozzunk. Mert az minden csodálat és rizpekt ellenére is egész egyszerűen lehetetlen, hogy ezt a háromszáz nyolcvan oldalt te képes voltál végigmosolyogni...

Mindössze egy-két napos forgatást terveztünk Hozleiter Fannyval. Egy hét lett belőle. A romos, de tiszta és takaros pestszentlőrinci háztól az angyalföldi edzsteremig. Ott voltunk, amikor a kezébe vette a rég áhított könyve első, még meleg példányát. Láttuk, ahogy az otthonában jön-megy, hallottuk marcona külsejű apja hangjában a gyengédséget, ahogy suttog hozzá, miközben megigazítja alatta a párnát. Végignéztük, ahogy egy fura szerkezettel beemelik az ágyából a székébe, figyeltük, ahogy dolgozik, ahogy öltözik, ahogy sminkel és fésüli magát. Kísértük az utcán, a postán, a metróban. A szívünk szakadt meg, ahogy percekig hiába könyörög vadidegen férfiaknak, hogy vigyék föl az aluljáróból, mert a mozgólépcső nem működik, lift meg nincs. Figyeltük, ahogy a maradék, még működő izmait próbálja keserves munkával, centiről centire erősíteni. Szemtanúi voltunk annak a szeretetcunaminak, ami a könyvének bemutatóján zúdult rá, mint valami kiségyház prófétájára istentisztelet közben. Hallottuk kacagni, láttuk fáradtan összegörnyedni, fogtuk a kezét, visszacsíptünk, ha cinkelt,

és közben beszélgettünk. Hallgattuk a történeteit, és a szeme tükrében megláttuk a saját életünket, benne pizslicsáré mindennapi problémáinkkal...

Beszippantott minket a saját világába, operatőröstül, szerkesztőstül, riporterestül. Nem volt menekvés, elfogyott a cinizmus, a kételkedés, a hitetlenség. Csak a vegytiszta, csupasz kíváncsiság maradt, és közben sütkéreztünk a mosolyában. A végén pedig mindannyian azon kaptunk magunkat, hogy irigyeljük ?t.

Mert Hozleiter Fanny az, aki. Mosolyka. Se nem több, se nem kevesebb.

D.Tóth Kriszta - shopline.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló

